

Βικτώρια Π. Παπαδάτου

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΠΟΙΗΜΑ

Λακίζοντας το φως για το κρυφό
που μόνο οι κλειστές ψυχές αγγίζουν
φωτά της νυχτας και του φθινοπώρου
αναστες ασταματητές.

Μουπες εδώ τελειώνει ο δρόμος μας
και χρόνια περάσαν να καταλαβώ
κρυφό τούτο το ποίημα για κρυφές
ψυχές
που την οδύνη με στεφανία ανθισμένα
ντυνουν σαν την παρθένα σε ικρίωια.
Κρυφό τούτο το ποίημα για ποταμια
που ροκανίζουν υπούλα τη γη μας

Σαββάς Σαββοπουλος

ΑΝΤΙΝΟΜΙΕΣ

Φως απο λαμπτήρες ΝΕΟΝ
Τόσο που να βλέπει τον ισκίο του
Και να λείει ακόμα υπάρχω
Στην ατελειωτή ασφαλτό
Σερβώντας ένα κορμί απο αντινομίες
Τόσες για να πει θα ξαναπροσπαθήσω.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

Α

Τους θλιβερούς οδηγητές
Σιχαθήκε
Η έρημη καρδιά μου.

Β

Τα κορίτσια με τις ποδιές
Το κορίτσι κυκλαμένο
Το κορίτσι γιασεμι
Το κορίτσι ηλιοστρόφι
Κανένα δε μου χαμογέλασε
Μόνο το θάνατο τους
Θυμίζα.

Γ

Με τις μπόττες στα χέρια ο βασιλιάς
Οδυσσεας
Αμετακινήτος, γιοματός πληγές και ι-
δρωτά

για ηφαιστεια που λυπηρα δογγουν
για τις καρδιες που ματωσαν για παντα
με καποιο σταυρο απο λευκοπλαστη
προχωρώντας.

Μουπες θα δεις ξανα μια μερα
το φως της μερας ν ανατελλει
διχως των συννεφων την προστασια
σημερα τολμησα διχως γυαλια
διχως μπαστουνι διχως λευκοπλαστη
μες στο ρευστο φως να πλανηθω
της ανοιξης σαν ενταμο
που ξερει πως στη δυση θα τελειωσει.

Καρτερουσε πανακειες
Απ το σκελετο του Ομηρου
στην Ιθακη.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τίποτα άλλο απο παιδικα ματια. Στο
αντικρινο καθισμα.
Το τρενο κυλαγε στις πεδιαδες, τα βου-
να, τα γιοφυρια.
Ολα ησαν κομματα απο παιδικα μα-
τια. Ο ουρανος πελωρια ιριδα...
Κι οταν εκεινα τα ματια δακρυσαν γυ-
ρισα το κεφαλι μου στον καμπο. Πτω-
ματα σκεπασμενα με παπαρουνες.

Ο ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ

Τα κορακια φωναζουν τη μοιρα σου
Κι ενα εμβρυο σε κατευθυνει
Η κολαση τρενακι του Βουδισμου
Κι ο παραδεισος γιαπι
Δεν υπαρχει θεση για σενα
Μονο ξερονησια με τη σορο του πελαγου
Και μια θαρδατη Παραδοση
Να ζωντανευει το αιμα.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Κατι συμβαινει με τους διαθατες
Που περπατανε στις φωτιες